

A nyáron történtek nem csak annak adtak jó alapot, hogy bizakodni kezdjek, hátha Garrett számot vet eddigi életéről, és az értékelés után tiszta lappal, egy jóval tartalmasabb életet kezd el élni, de én magam is elhatároztam, hogy sokkal jobban odafigyelek ezután mindenre, amit a testem és a lelkem próbál közvetíteni felém.

Igyekeztem egészségesebben étkezni, ami pedig a testmozgást illeti, az orvosok által támogatott, minden izmot átmozgató, ámde kisebb intenzitással is végezhető sportot, az úszást választottam. A monitor előtt, görnyedt testtartásban töltött óráimat pedig felváltva próbáltam kezdő jógával és helyben végezhető, könnyed torna gyakorlatokkal fellazítani.

Miután minden szempontból leszámoltam a Blackbird Publishing által rám szabott projektfeladatokkal, szinte lehetetlen küldetésnek tartottam, hogy egy hasonlóan magas minőségű helyen, legalább ilyen fizetésért foglalkoztassanak. De az elhivatottság és a befektetett energia úgy tűnt, mégis csak kifizetődni látszott.

Madeline Moreno is tudomást szerzett a távozásomról, s néhány hete ő maga keresett meg, hogy továbbra is illusztráljam a megjelenő könyveit, mi több, csakis az én munkáimmal volt hajlandó dolgozni, s ha még ez se lett volna elég, kortárs művésztársai körében is elhintett pár információt a munkáimmal és az együttműködésünkkel kapcsolatban, így akkor sem voltam híján megrendeléseknek, amikor Madeline alkotni, én pedig pihenni kényszerültem volna.

Az egész annyira szürreálisan mesészerűnek tűnt, hogy bevallom, jó párszor az előszobám falát díszítő, kvázi egész alakos tükör előtt kellett a magabiztos „*Hidd már el, hogy veled is történhetnek jó dolgok!*”-nézést és hanglejtést gyakorolnom.

Már nem úgy bántak velem, mint a hímes tojással, de még így is napi szinten fogadtam a hívások és üzenetek tömkelegét a hozzám közel álló személyektől. Peter is többször írt az utóbbi időben, bár most bejövő hívást jelezve jelent meg a neve a mobilom kijelzőjén, ahogy őszi bakancsomat kötöttem, szokásos délutáni sétámra készülve.

– Peter?

– Szia Hugi, ma korábban jöttem el a melóból. Gondoltam felhívlak, míg vezetek. Hogy vagy?

– Egész jól. Ami azt illeti, épp sétálni indultam.

– Leóval?

Reményteli volt a hangja, mint minden alkalommal, amikor csak Leóról és rólam kérdezett. Sosem hittem volna, hogy a bátyámból ilyen jó kerítő válhat, de azt kell mondjam, nagyon jó előérzete és remek szeme volt hozzá, amikor úgy gondolta, nekünk egymás mellett a helyünk.

– Igen, Leóval. Folyton nyaggat, hogy ki kellene mozdulnunk, és az az igazság, hogy képtelen vagyok neki nemet mondani.

– Ne is mondj! Örülök, hogy ilyen jó hatással van rád. Hagylak is titeket. Később még hívlak. Puszillak.

– Én is téged! Vezess óvatosan!

– Mindig.

Ezzel bontotta is a vonalat, én pedig még egy utolsó pillantást vettem kissé sápatag tükörképemre, és Leóval az oldalamon a közeli park felé vettem az irányt.

Imádtam a várost ebben az évszakban. A campusok környékén nem lehetett olyan parcellát találni, melyet ne egyetemisták zsongtak volna körül. A kis utcákat bájosan borították be az aransárgából lassan narancsos vörösbe hajló lombkoronák lehulló levelei, hívogató szőnyeget alkotva, melyen bárki örömmel pihent volna akár naphosszat.

Leo gyermeki lelkesedéssel húzott maga után, ahogy megéreztem azt az összetéveszthetetlen, mennyei illatot, melyet a parkban magasodó szilfák és juharfélék felől hozott felénk a lágy, őszi szél. Jóleső érzéssel töltött el, hogy ilyen felszabadultnak láttam, s mellette én is hasonlóképp éreztem magam. Visszahozott számomra valamit, amit már nagyon régóta elveszítettnek gondoltam. Ő szívesen élvezte akár idegenek társaságát is – akárcsak most, ahogy egy másik, idősebb pár felé közeledett –, míg én inkább kerestem magamnak menedéket egy jól megszokott, számomra oly kedves padon a pergolák alatt.

A rózsalugasok színpompáját lassan felváltotta az idő viszontagságait is kiálló, tövises, szürkésbarnás ágak szövevénye. Egyrészt láttam bennük az elmúlást, ugyanakkor az állhatatosságot is. Megfakulnak, elfásulnak egy időre, de mindvégig ott él bennük az új virágzás reménye. Irigylésre méltó, ahogyan majd' két évszakon át küzdenek, csak hogy legalább ugyanennyi ideig erejük teljében díszelegjenek. Kibírják a csípős szelek tépázását, megharcolnak a legzordabb téli fagyokkal, mindezt azért, hogy pár hónap elteltével burjánzva szőjék be ezeket a gerendákat, hűsítő árnyékkal nyújtva védelmet az erre járóknak. Természetükből fakad, mégis elképesztő munka, amit évről-évre a fennmaradásukért tesznek.

Ábrándozásomat egymásnak feszülő kutyák hangos ugatása zavarta meg, ami kizökkentett és eszembe juttatta, ideje lenne Leo keresésére indulnom.

– Leo? – fordultam most már egy kicsit élénkebben a pergolák alól kifelé vezető utak egyikének irányába. – Leo?

– Grande?

A hátam mögött elhangzó kérdés hallatán, de sokkal inkább a hang tulajdonosának kiléte miatt pár másodpercre csupán, de ledermedtem. Az izmaim minden mozgásfunkciót megtagadtak tőlem, egy rövid ideig talán még a vér is lassabban csordult az ereimben. Az elmúlt egy évben míg nem találkoztunk, számtalanszor hittem azt, hogy őt látom az embertömegben, az ő érdes hangjának foszlányait hozza felém a szél a távolból, az ő illatát követve szegődök random idegenek után az utcán. Minden alkalommal tévedtem. De most? Ezúttal kizártnak tartottam, hogy újra csalódnom kelljen.

Még ülő helyzetben lassan az ismerős idegen felé fordultam, aki néhány tétova lépéssel közeledve, óvatosan egy mankón egyensúlyozva, végül a pad támlájának vas keretében talált kapaszkodóra.

– Minden, csak nem Grande... – találtam rá nagy nehezen a hangomra, és próbáltam elfojtani egy kikíváncozó mosolyt.

Leo megneszelve a társaságomat, ezt a pillanatot választotta, hogy a hívó szóra reagálva csatlakozzon hozzánk. Rövid lábacskaín vágta, gőzerővel érkezett meg a padhoz, és boldog vigyorral a kis pofiján kért engedélyt az időközben helyet foglaló Garrett-től, hogy kinyújtott lábai közé telepedhessen némi simogatás reményében.

– Halihó, kispajtás! – hajolt lejjebb Garrett, hogy energikus, Pembroke welsh corgim tricolor bundájába fúrhasa ujjait. – Egy corgi? – fordította kissé jobbra a fejét, nekem címezve a kérdést, de közben Leo boldogan ágaskodó füleit méricskélte.

– Attól tartok, egy társasház harmadik emeletén levő, kissé szűkös garzonlakás nem épp a berni pásztorkutya legjobb barátja, így ez az álomképem egyelőre álom is marad. De Leo nem vigaszdíj – szögeztem le állhatatosan –, ő a társam. És épp olyan odaadóan szeretem őt és gondoskodom róla, mintha berni pásztor lenne, vagy ha már itt tartunk, bármilyen fajta kutyus. Tudod jól, hogy sohasem a külsőségek érdekeltek.

– Igen, tudom. Ez az egyik dolog, ami már kezdetektől nagyon tetszett benned. Meg az is, hogy mindig őszinte voltál hozzám. Aztán persze ott van még az a fantasztikus tulajdonságod is, hogy...

– Garrett – szakítottam félbe monológját, mielőtt még olyan irányt venne a beszélgetés, amire egyáltalán nem voltam felkészülve –, miért vagy itt? Ne érts félre, örülök, hogy a történetek után úgy tűnik sikerült teljesen felépülnöd, de nem épp a legjobb időpontot választottad egy „baráti” csevejre – formáltam idézőjelet ujjaimmal, és talán még egy szájhúzással is jeleztem a helyzet iróniáját. – Aubrey-val van találkozóm.

– Aubrey nem jön.

Ebben a másodpercben pittyent a telefonom, üzenetem érkezett:

„Sajnálom, hogy nem szóltam róla, de így volt a legjobb. Nekem amúgy is jelenésem van a 12 hetes ultrahangon :-). Csak hallgasd végig, Ellie! Mindent, amit mondani akar. Megéri...”

Bambán meredtem az imént olvasott szövegre, elképzelni sem tudtam egy olyan variációját a történeteknek, melynek során a legjobb barátnőm a hátam mögött szervezkedik azzal a férfival, aki- nek alig négy hónapja talán még a szemét is kikaparta volna, pusztán azért, mert egyáltalán lélegzik az a szerencsétlen fickó.

– Miért jöttél? – tettem fel újra a kérdést, ám a szemkontaktust még mindig kerültem. Tekintetem kétszer-háromszor is végighordoztam őzbarna színű gyapjúkabáttal elfedett alakján, a kabát ujja alól fényesen előbukkanó óraszíjon, fekete farmernadrágján, és ugyancsak sötét színű, bőr bakan- csán. Amit megszoktam tőle; stílusosan laza elegancia.

Az összképbe csupán egyetlenegy kiegészítő nem illett bele. Ahogy szememmel követtem a ka- bát gombsorát fel, egészen a hajtókáig, azzal a galambszürke bolyhos sállal találtam magam szem- közt, melyet két évvel ezelőtt én adtam neki karácsonyi ajándék gyanánt, megünnepelve vele a ki- adónál elért közös sikereinket is.

Tudtam, hogy gyűjti a sálakat, ahogy az is rögtön nyilvánvalóvá vált számomra, hogy ez az egy nagyon nem illik azok közé, melyeket korábban hordott. Ugyan mosolyogva fogadta a szalaggal át- kötött csomagot, de azzal is tisztában voltam, hogy nem fogja kedvencé avatni, és napi szinten vi- selni épp ezt, a jellegtelen darabot.

Minden bizonnyal észrevette, hol állapodott meg a tekintetem. Lassan végigsimított az egyéb- ként nagyon is puha anyagon, és mosolyogva vetette közbe:

– Látom, hogy örülten pörögnek a fogaskereked idebent – ösztönösen nyúlt a halántékom irányá- ba, de az utolsó pillanatban, mintha csak parázsba értek volna ujjai, visszarántotta a kezét. – Ahogy ígértem, megőriztem és nagy becsben tartottam. Ami azt illeti, az egyik kedvencem. S ha jobban megnézed, tökéletesen passzol a többi darabhoz, bárki bármit is mond – halkította le a hangját, ami- vel végül rávett, hogy belenéznek a kávébarna mélységbe, megkockáztatva, hogy sok-sok hónapnyi várakozás után újfent elveszek benne.

– Garrett...

– Ne haragudj rám, amiért megvárattalak. Tudom, korábban kellett volna jönnöm, de úgy akar- tam most melletted ülni és a szemedbe nézni, hogy nem tartanak vissza béklyók, sem a démonok a múltamból.

Akkorát sóhajtott, mintha egy élet terhét készült volna ledobni a válláról. Egyszerre tűnt izgatott- nak, de valami szokatlan nyugalom is áradt a szavaiból és a testtartásából. Egy férfi készült épp ki-

adni minden gondolatát, aki tudta, mennyi mindent kockáztat ezzel az egy találkozással, ugyanakkor az is bizonyos volt számára, hogy nemigen van más választása; élete fordulóponthoz érkezett.

Féltem bármiféle hangot kiadni. Csak ültem ott feszülten, és reméltem, hogy szavai nem fognak újra meg újra összetörni, és egy, az eddiginél sokkal mélyebb szakadékba taszítani.

– Napok óta azon vagyok, hogy összeszedjem a gondolataimat, mindent, amivel úgy érzem, máig tartozom neked, most mégsem tudom, hol kezdjem. – Rövidke szünetet követően folytatta. – Világ életemben konfliktuskerülő ember voltam. Valaki, aki inkább hagyta kimondatlanul a szavakat, inkább fojtotta el magában az érzelmeit, s helyette próbált egy racionális, mindent ész érvekkel alátámasztott világban létezni. Sajnálom, Ellie... sajnálom, hogy a kettőnk története így végződött.

– Ezt ne! – zavartam meg egy pillanatra a gondolatmenetét, habár megfogadtam, csendben végighallgatom. – Ne mondd, hogy sajnálod! A hosszú hónapok alatt annyiszor próbáltál meg ezzel az egy szóval védekezni, és mindent elintézettnek tekinteni, hogy számomra végképp elvesztette a jelentőségét. Elcsépett és semmitmondó nyolc betű együttese. De ha igazán sajnálod, akkor azt is meg tudod fogalmazni, hogy miben érzed magad vétkesnek.

A napnál is világosabb, hogy nem efféle kirohanásra számított tőlem, de ha valóban egy makulátlan oldalon akart egy új történetbe kezdeni, akkor azt nem egy előre megírt forgatókönyv alapján, betanult szöveget mormolva volt ajánlatos életre keltenie.

– Érthető, hogy így érzel. Igyekszem én, de tudod... nagyon nehéz kitörölnöm a szótáramból ezt a szót. Eddigi életem során olyan sok embernek okoztam csalódást, hogy szinte észrevétlenül épült be a mindennapjaimba a szabadkozás, az örökös bocsánatkérés. Közel két hónapot töltöttem kórházban, amiből három hét ugyan teljes homály, összességében mégis elegendő időt kaptam, hogy átgondoljam, mit miért teszek, s merre halad az életem. Hadd kezdjem a legelején, vagy legalábbis valahol, ahonnan nézve minden értelmet nyer...

Tudtam jól, mit fogok hallani. Hiszen az együtt töltött rövidke idő alatt én nem csak figyeltem és hallgattam őt, de azt hiszem, igazán a mélybe láttam, a ki nem mondott szavakat is értettem, az elfojtott érzelmeiket is többé-kevésbé a felszínre édesgettem. De látni, hogy a felismerés útjára lépett és önszántából igyekszik megmutatni, ki is ő valójában, az egy újfajta várakozással töltött el.

– Bár átlagot semmiképp nem vonhatunk – kezdett bele ismét, s az első szótagok bizonytalan hangzását egy lélekerősítő sóhajjal igyekezett elúzni –, erős a gyanúm, hogy én születésemtől kezdve jóval kevesebb törődést kaptam a szüleimtől, mint az egy normális családban megszokott. Az, hogy anyámnak végül három örökösnek sikerült életet adnia, nem valami öröm ünnep és az apámmal való szerelmének határtalan beteljesedése volt, sokkal inkább az élet velejárója. Amolyan szük-

séges lépés a vérvonal fennmaradásához és a lassan kiépített cégbirodalom hagyatékának bebiztosításához. Mint már korábban említettem neked, az öcsémet és engem nagyrészt a nagyink nevelt fel. Apámék túlságosan el voltak foglalva a cégalapítással, a gyereknevelésre már vajmi kevés idejük és energiájuk maradt. Ahogy egyre idősebb és így egyre önállóbb lettem, annál jobban távolodtam a szülői eszményképtől, az otthon melege egy idő után már csak egy idilli képként élt az elmémben, melyet mélyen legbelül éreztem, hogy soha nem tapasztalhatok meg. Család helyett lakótársakként éltünk együtt, akik csak szükség esetén voltak hajlandóak egy asztalhoz ülni, s ennél az asztalnál soha nem hangzott el a „*Hogy vagy, fiam?*”-kérdés, ámde számok, statisztikák és diagram adatok annál inkább. A jövőm és az életutam ki volt kövezve előttem, amit nem tudtam, de valójában nem is akartam megkérdőjelezni. Elfogadtam, bármit is osztottak rám, s gyakran ezekből a kényszer-szülte helyzetekből igyekeztem a legjobbat kihozni. Több-kevesebb sikerrel – húzta keserű fintorra a száját. – Küzdöttem, hogy megfeleljek az elvárásaiknak, hogy egy keveset megkaphassak abból a szeretetből, amit már gyerekkorom óta hiányoltam tőlük. Az évek során teljesen elvesztettem a kontrollt az életem felett. Fogalmam se volt, melyek a saját döntéseim, és melyeket hoztam meg mások miatt. De bármit is tettem, az soha nem volt elég, vagy épp elég jó. Úgy éreztem, hatalmas rajtam a nyomás, s mivel elmenekülni nem tudtam, kénytelen voltam tompítani a negatív érzéseimet – minek is hazudjak – az egész életemmel kapcsolatban. Egyre többször nyúltam a whiskys vagy rumos üveghez, egy idő után pedig már mindegy volt, csak alkohol legyen. Nem telt el hétvége bulizás nélkül, mi több, az átlag hétköznapi estén se vettem meg az italozást vagy épp a kicsapongó életvitelt. A bulikban egyre több és több pia fogyott, aztán még keményebb cuccokhoz nyúltam. Éjszaka csatakat részegen ültem a volán mögé, hogy a haverokkal illegális autóversenyezzek a belvárosban, fittyet hányva az emberélet mulandóságára. Tízezreket buktam pókeren, és megesett, hogy igazán rossz arcok fenyegettek, ami mellett a börtön lehetősége volt a kisebbik félelmem. Harminc éves koromra alkoholistát csináltam magamból, aki önző módon nem csak saját magát igyekezett a föld alá juttatni, de a vele törődni próbáló embereket is bántotta, sebezte, az életüket mérgezte. Nem csoda, hogy a párkapcsolataim jó, ha két évig bírták mellettem. Végül mindet elüldöztem. Csak ti ketten maradtatok. Pontosabban már egyikőtök sem. – Csak ekkor mertem bal kezére, annak is gyűrűsujjára pillantani, amin meglepetésemre, így a kórházi ápolás után sem díszelgett a birtokviszony egyezményes jelképe. Garrett elkapta kérdésekkel teli, villanó tekintetem, majd ezen a vonalon tovább haladva folytatta. – Három hete írtuk alá a válási papírokat. Majdnem öt évet vettem el az életéből, érted? Öt évet. Az rengeteg idő. Főleg amikor rájössz, hogy ebből az utolsó kettőt megalku-

vóként töltöttem mellette. Amivel ő mindvégig tisztában volt, mégis kitartott volna melletted. Mert szeretett, mert azt a sok mindent önként feláldozta volna érted.

– Akkor mondd meg, mégis mi változott? Miért lett vége? – suttogtam erőtlenül.

– Miattad... Miattam. S persze leginkább Sloane miatt. Nekünk múltunk van. Védekezhetnék azzal, hogy nem így akartam, hogy bárcsak másképp döntöttem volna. De az igazság az, hogy tartoztam neki azzal, hogy ennyi év hullámvasutazás után feleségül veszem, és esélyt adok egy közös életnek. Valódi esélyt akartam adni, és nem csak olyan tessék-lássék módon, közben továbbra is félre kacsintgatni. De elég volt egyszer látnom téged, s attól kezdve – bár választ ugyan nem kaptam – hetente írtam neked az e-maileket. Újra közel akartalak magamhoz tudni, kerestem a kapcsolódási pontot. Továbbra is vágyakoztam utánad, s azt akartam, hogy ezentúl is szükséged legyen rám az életedben. Számtalan levelet írtam neked heteken keresztül, s ahogy az üzenetek egyre tartalmasabbak lettek, a házasságomból úgy kúszott ki szép lassan a törődés, és vette át helyét a közöny. Egy szálnalmas fasz vagyok, aki alig fél év házasság után máris menekülőre fogta volna. De ezúttal nem magam miatt. Sloane-t bántottam. Úgy bántottam, ahogy soha nem érdemelte volna. Kitartóan, felszegett fejjel viselte, hónapokon keresztül figyelte, ahogy fokozatosan távolodom és némán tépelődöm – *mégis hogyan tovább?* –, aztán felrúgva mindent a születésnapom éjszakáján kocsiba ülök, és...

– A baleset... tudom. Mindent tudok.

– Amikor kiengedtek a rehabilitációról és otthon lábadozhattam, végül bevallotta, hogy olvasta az e-maileket, és azzal is tisztában volt, hogy akkor éjjel hozzád indultam. Azt kérte, döntsek végre, de úgy, hogy az a döntés örökre szóljon. Szokásomhoz híven szántam-bántam bűneimet, de mindez akkor már lepergett róla. Nem veszekedett, nem vont kérdőre, inkább csak el akarta rendezni a konfliktust és élni tovább, bárhogyan is legyen ezután. S ekkor, ez a közöny volt az, ami ráébresztett, hogy ennek így tényleg semmi értelme. Ha ő mellette nem tudok stabil társ lenni, akkor hogyan állnék készen arra, hogy apa legyek? Márpedig közös életünknek ez lett volna a következő állomása. A szülővé válás. De ha nem szeretetből, leghőbb vágyam beteljesüléseként vágyom egy gyermekre, hanem azért, mert a családomnak nevezett emberek szerint ez az élet rendje, akkor van egyáltalán értelme ennek az egésznek? Úgy, hogy közben végig azon jár az eszem, milyen lenne az életem egy bizonyos szőke, kék szemű, a végletekig szeretni való, gondoskodó nő mellett? Nem akarok olyan ná válni, mint anyám vagy apám. Sem az az esetleg születendő gyermek, sem Sloane nem ezt érdemelné. És a világnak sincs szüksége még több hozzám hasonló, elcsesztett kölyökre.

Hiába küzdöttem ellene, egy kósza könnycsepp így is útjára indult szélfűtta arcomon. Fájt, hogy ilyennek láttam, fájt, hogy így vélekedett magáról, és fájt az is, ahogy a Sloane-nal való búcsúját leírta. Mert éreztem a lány minden elfojtott sírását, minden hiábavaló törekvését. Úgy tűnt, nem is vagyunk mi annyira különbözőek. Egy másik életben, amelyben nem ennek a férfinak a szívéért menne a harc, talán még barátok is lehettünk volna. Talán...

A gondolat hatására valami remegésféle futott végig a testemen, melyet Garrett is érzékelt, és rögtön a bal combomon megpihenő kézfejem után nyúlt. Érintése túl meleg volt, túl bensőséges, minden hirtelen annyira idegen. Bár az is lehet, csupán én szoktam el a jóleső érzéstől, amit ujjaim közé fűzött ujjainak bilincse váltott ki belőlem egykoron. Meredten figyeltem minden apró kapcsolódási pontot immár összekulcsolt kezünket forgatva ide-oda, mert egyszerűen képtelen voltam betelni a látvánnyal és azzal a parányi melegségérzettel valahol szívtájékon, amely egy újfajta bizalom reményével kecsegtetett.

– Mi az? – hangzott a kérdés most már csak alig centiméterekre a fülemtől. – Mi olyan érdekes?

– Most fogtad meg először nyilvános helyen a kezem.

– Ez nem igaz. A biliárd meccsünk után is a karomban tartottalak.

– Nos, nem hittem, hogy emlékeztetnem kell téged, de akkor egész máshol járt a kezed, Casanova.

Pajkos, kisfiús vigyorától azonnal olvadni kezdtem, pedig egyáltalán nem az volt a célom, hogy egy ilyen egyszerű gesztussal megnyerjen magának. Sok megbeszéltnivalónk volt még, s ami a legfontosabb, éreznem kellett, hogy ezúttal nem valami éretlen csiki-csuki játékba akar belevinni, de valóban társra vágyik a személyemben.

– Meglehet. De most van a számára legtökéletesebb helyen. És itt is marad, ha úgy döntesz, hogy kapok tőled egy lehetőséget. Egy esélyt, hogy most már én gondoskodhassak rólad, és igazán szerethesselek.

– Hogyan, Garrett? Hogyan akarsz szeretni? A magad módján? – idéztem vissza saját szavait.

– Nem. Hanem úgy, ahogyan azt megérdemled. Mert rájöttem, hogy másképp tényleg nem érdekes.

Túl közel ült hozzám, túlságosan meghitt volt a pillanat, lehelete érzékenyen libbentette a lófarkamból kiszabadult tincseket, ujjbegyeinek finom simítása túlságosan is bizsergetően keltette életre minden idegvégződésemet. Képtelen voltam a közelében bármiféle értelmes gondolatot megszülni, pláne mindezt érthetően lekommunikálni.

Kezemet kelleetlenül húztam el a tenyeréből s szökkentem talpra, Leo pórása után kutatva.

– Ismered testem minden apró rezdülését, tudod jól, hogy egy biccentés elég lenne, én máris a nyakad köré kulcsolt karokkal csüggnék rajtad, arra várva, hogy a legközelebbi sík felületen a magadévá tegyél. De... másképp kell, hogy legyen. Ezúttal jól akarom csinálni. Nem akarok B opció vagy vigaszdíj lenni a számodra. Egy kabát, amit ha kedved tartja, néha leakasztasz a fogasról az illata, a melege vagy a jóleső tapintása miatt, majd napokra, hetekre újra a szekrény sötétjébe zársz. Egyszer már összetörtél, amiből a mai napig nem épültem fel igazán. Nem túlzok, ha azt mondom, hogyha még egyszer megteszed velem, abba belehalok. Szóval most adj nekem is és magadnak is egy kis időt. Azt akarom, hogy ezúttal a szíved és csakis a szíved vezessen hozzám. Nem akarom az ész érveket, a logikus gondolkodást. Nem egy francos befektetés akarok lenni, akin először kockázatelemzést végzel, majd az adatok alapján eldöntöd, hogy érdemes-e velem lenned, esetleg már eleve halálra van ítélve a kettőnk kapcsolata. Keress meg! Várlak. De ha jössz, csakis magadat hozd! Nekem semmi más nem kell.

Nem vártam a válaszára, Leo gyors búcsúja után kiléptünk a színes térkővel kirakott keskeny sétányra, és a lakásom felé vettük az irányt.